MIRON SCOREBETE
COMOARA
DIN
PEŞTERA
SCHELETELOR
62
CLUBUL TEMERARILOR

MIRON SCOROBETE
COMOARA DIN PEŞTERA SCHELETELOR - II

62

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR
1969
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor: DOMIŢIAN CESEREANU
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS
Coperta de I0NESCU DUMITRU

17

Grădina de vară nu mai arăta, însă, aşa cum o lăsase Tino. Lumea care-şi încheiase tranzacţiile dăduse buzna în incintă, era o înghesuială prin care şi un leu congolez cu greu ar fi putut străbate, chelnerii nu mai răzbeau să ajungă cu halbele la destinaţie, le balansau pe deasupra capetelor, mîini ameninţătoare se înălţau spre ele şi, în cele mai dese cazuri, cupele înspumate erau vărsate în creştetul cui se nimerea. Prins în aglomeraţie, Tino de abia reuşi să evite un astfel de şuvoi ce se revărsă abundent la o palmă de el.

Masa la care stătuseră Nabu şi vînătorul era acum ocupată de un grup gălăgios. Cei doi nu se mai vedeau nicăieri. Înfruntlnd aceleaşi greutăţi cu care avusese de luptat la intrare, scundul bucureşteau izbuti pînă la urmă să se vadă din nou în stradă.

Încotro s-o apuce? Ce altceva decît pura întîmplare îţi poate scoate înainte pe cel căutat într-un bîlci mai ameţitor decît un carusel? Ce sentinţă, şi, să recunoaştem, pe deplin îndreptăţită, va formula Jerry aflînd că orica urmă a suspecţilor a fost pierdută? Şi asta din cauza cîtorva cărţi poştale ilustrate...

Începu să rătăcească fără ţintă, de-a lungul străzilor înţesate de gherete improvizate, lăsîndu-şi paşii în voia lor. Numai instinctul de vechi explorator, combinat cu puţin noroc, îl va repune pe pista cea bună.

Trecuse aşa o oră sau mai mult de cînd umbla abătut, însetat, prăfuit. Se găsea în unul din acele momente cînd cea mai cumplită dorinţă ce te copleşeşte e să sari gardul unui ştrand şi să te arunci în bazinul răcoros.

Privi în jur ca spre a se dumiri dacă o localitate ca aceasta arată a avea ştrand. Nici vorbă! Se găsea pe strada care ducea la gară. Casele erau aici mai rare, nu se mai înghesuiau una în alta, cu grădini intre ele. Chiar din spatele lor începeau culturi de porumb, secară sau cînepă, Prin curţi, la umbra cîte unui nuc uriaş sau a ghirlandelor de viţă, la mese de scîndură, se jucau table sau cărţi pe chibrituri. Se gîndi un moment să se apropie de o poartă şi să ceară o cană de apă, dair observă că setea, fără a slăbi, se transformase în foame.

Ajunse în dreptul unei clădiri de o relativă impozanţă, dar

nezugrăvită de mult, pe faţada căreia scria cu litere mari: VILA MILLY. Spre deosebire de toate casele vecine, aici nu se observa nici cea mai mică mişcare, storurile erau lăsate, toate uşile închise. Locatarii erau, pesemne, plecaţi, sau dormeau duşi. În spate, dintr-un lan cu porumbul mare pînă aproape de acoperiş, se înălţa un măr văratic. De pe gard puteai ajunge aproape fără efort între crengile lui. Ceea ce Tino şi experimentă.

Ajunsese pe la jumătatea celui de-al şaselea frucr, după ce-şi înţesase buzunarele, cînd fereastra ce dădea spre coroana pomului se deschise brusc. Altcineva, aproape în acelaşi timp, se repezi şi o apropie, lăsînd-o abia întredeschisă.

— Las-o, se auzi o voce, nu vezi că te îneci aici?

— Ai timp să respiri destul aer curat pe Bucura, replică celălalt. Ferestrele sînt făcute să stea închise, ca şi gura, Cînd se deschid prea mult...

Geamul era acoperit cu hîrtie pentru învelit caietele şcolare, decolorată de lumină. Prin crăpătura ferestrei răbufni un fum gros de ţigară învăluind pomul în valuri înecăcioase. Tino se simţi cuprins de ameţeală şi abia îşi înăbuşi un acces de tuse.

Îşi încordă auzul, dar cei doi tăceau. Aşteptau, se vede, să închidă din nou fereastra pentru a-şi putea relua misterioasele afaceri. Dacă era aşa, lucrurile se complicau îngrozitor, nelăsînd să se întrevadă nimic din taina ce apăsa asupra „Vilei Milly”.

După ce atmosfera se mai limpezi, prin slaba dîră luminoasă ce pătrundea înăuntru, Tino distinse siluetele a doi bărbaţi ce fumau tăcuţi.

Peste cîteva minute, unul din ei se apropie de fereastră spre a o închide.

— Nabu, urlă Tino sub perspectiva disperată de a rămîne cine ştie cît timp suspendat în pom, fără să afle o iotă din ce se petrece înăuntru. Măcar să-i surprind, să văd ce fac, gîndi el.

În aceeaşi clipă, în timp ce păcurarul încremeni uimit în cadrul ferestrei, băiatul îşi dete drumul cu toată greutatea din măr. Căzătura fulgerătoare realiză însă cea mai cutremurătoare scenă ce se poate imagina. În loc să ajungă cu tălpile pe pămînt, se trezi călare în spinarea cuiva care, abia atunci îşi dete seama, aştepta pitit între buruienile mari ce înăbuşeau porumbul. Acesta se ridică înspăimîntat şi o luă la goană spre fundul grădinii, cu Tino în spate, făcîndu-şi cu greu loc printre foile tăioase ale porumbiştei. Tichia îi căzuse, smulsă de crengile mă-

rului, lăsînd ţeasta goală ca un dovleac ce s-ar fi desprins din vîrtej săltîndu-se îngrozit spre vreo ascunzătoare.

— Sari jos, se auzi un strigăt, pînă nu-mi iese din raza puştii!

Tino îşi făcu vînt într-o parte, se piti la pămînt şi aşteptă bubuitura care nu întîrzie. Dovleacul dispăruse, însă, cu o agilitate surprinzătoare şi tot ce mai văzu cînd se ridică dintre buruieni fu bustul vînătorului cu coatele pe pervaz şi puşca în mîini, parcă muiată după o teribilă încordare. Privea dezolat pe deasupra porumbiştilar cu acel aer care spune singur că nu mai e nimic de făcut.

Abia cînd Tino luă tichia ce se legăna spînzurată în ramul mărului şi i-o aruncă lui Nabu acesta izbucni subit într-un rîs răsunător.

— Dar eşti un călăreţ de mare clasă, zise cînd se mai domoli.

— A treia oară cînd îmi scapă! oftă vînătorul cu o părere de rău fără margini. Înseamnă că niciodată...

— Ţi-am spus că trebuie să-l prinzi, nu să-l ciuruiţi, îl întrerupse Nabu. Ce, Doamne iartă-mă! Pricepi aşa greu? Parcă tu ai fi cioban, nu eu.

— Trebuia să-mi pice, reluă celălalt. N-o s-aştept pînă-şi termină depozitul de aur. Tot cu cîte-o oala pe care mi-o plasezi, nu mă îmblînzeşti. Să nu crezi...

Nabu arătă din cap spre copil. În sens de: „astea nu-s lucruri pe care să le discutăm faţă de el”.

— Unde e Jerry? întrebă.

— La căruţă, explica Tino.

— Repede, acolo! comandă ciobanul, Jerry e în pericol.

Tino nu-şi putu da seama dacă Nabu era sincer cînd spunea aceasta, sau plecarea grăbită se datora faptului că el îi deranjase în afacerile lor şi ei n-ar fi vrut ca el să intre în „Vila Milly” să vadă ce se întîmplă înăuntru. Deduse doar atît că grupul vînătorului şi cel al pleşuvului sînt rivale, cel de al doilea părînd a fi pus mîna pe comoară. Poziţia lui Nabu nu era clară, în timp ce ţintaşul de vulturi dispăruse cu totul în culisele muntelui unde pregătea, probabil, o cumplită lovitură de teatru.

18

Tîrgul de vite arăta ca un cîmp după bătălie. Lumea începuse să se rărească. Unul după altul, carele se puneau în

mişcare ca la începutul unei lungi pribegii. Din loc în loc, ghiulele risipite mai fumegau: instalaţiile unde se prăjeau mititei şi se fierbeau crenvurşti. Gherete se demontau sub izbiturile securilor, se încărcau şi ele pe căruţe şi lăsau locul pustiu. Covil-tirele moţilor întăreau şi mai mult impresia că un drum lung avea să se aştearnă sub rafurile roase ale roţilor de lemn.

Se petrecuseră schimbări şi în şirul indivizilor întinşi la soare. Unii se uscaseră de-a binelea şi se pregăteau de plecare, alţii, abia ieşiţi din apă aşteptau nerăbdători să ocupe locul ce se elibera. Lîngă cei mai mulţi, nevestele resemnate aşteptau să se zbicească pentru a-i putea transporta acasă. Tînărul trăpaş dispăruse şi asta însemna că totul s-a sfîrşit, Galbena urmînd să rămînă singură cu nămolurile ei, scoase abia o clipă de cutezătorii călăreţi din veşnicia lor sleită.

Măgăruşul îşi aştepta nemişcat lîngă căruţa lui Nabu întorsătura destinului. Se poate afirma cu siguranţă că nu visa nici aşchiile de piatră ale muntelui ce-i vor mîngîia de acum copitele, nici tălăngile ce aveau să-i încînte urechile lungi pînă la capătul zilelor. Visele lui puteau fi altele, oricare, în afară de acestea, pentru că, obişnuit, visele sînt cam altele decît cele care ar trebui.

În jurul lui şi al căruţei, singura ce-i devenise familiară în timpul şederii şi de care nu se mai despărţea, creştea tot mai mult golul, pe măsură ce tîrgul se stingea treptat, istovit. Mai rămăsese alături doar pata murdară lăsată de un camion, obolul acestuia la îngrăşarea şesului roşcat.

— Unde e Jerry? repetă Nabu întrebarea de la „Vila Milly”.

Tino privi agitat în jur, tot mai speriat, pe măsură ce o neagră presimţire punea stăpînire pe el. Ca să se elibereze de greutatea coşmarului şi în speranţa că va fi prin ceva contrazis, printr-o întîmplare sau măcar un cuvînt, şopti parcă vinovat:

— Cred că l-au găsit ai lui. Cred că acum e acasă, poate i-au dat de mîncare, sau îl ceartă...

— Nu e omul, spuse pe gînduri vînătorul. Mă tem de altceva mult mai rău. Îl cunosc ce poate şi mai cunosc pe cineva... preferă el să rămînă enigmatic.

— Îl cunoşti pe Jerry? zise Tino uimit şi revoltat totodată. Vocea lui putea să însemne că se teme de oamenii aceştia care pentru a pune mîna pe comoară sînt în stare de orice, dar şi că Jerry e prietenul lui şi nu dă voie oricui să-şi dea părerea despre

el. Faptul precis că sînt în duşmănie cu pleşuvul, pe care şi el îl ura cel puţin de două ori pe atîta, nu schimba cu nimic datele problemei. Important e ca el şi Jerry să nu cadă în mîna nici unui grup, ca ei doi să-şi poată continua expediţia. Iată însă că unul din ei piere fără urmă, iar el rămîne să se războiască singur cu două grupuri mai mari şi mai bine înarmate. Să se războiască, în acelaşi timp, cu necunoscutul.

— Îl cunosc, declară vînătorul, ca şi pe tine. Vă ştiu şi planurile. Iar fiindcă veni vorba, ţin să te avertizez că documentele voastre conţineau cîteva erori

— Ştii toate astea de la vînătorul de vulturi... Nu ne-a furat degeaba jurnalul, observ că vi l-a prelucrat tuturor, spuse Tino cu ironie amară, privindu-l pe celălalt drept în ochi. Unde aţi ţinut şedinţa, pe Judele, pe Chiciura, pe Custura Păpuşii? Sau la Tăul Spurcat?

— Erorile văd eu vă caracterizează, continuă să rămînă calm vînătorul. Nu el v-a furat jurnalul, el vi l-a restituit. De furat a avut altcineva grijă, unul care, deocamdată numai presupun, l-a furat pînă la urmă şi pe viteazul Jerry.

— Spînul! exclamă băiatul. Crezi că... El a vrut să ne rătăcească cu săgeţile lui blestemate pe zidul cetăţii... Dar nu l-am văzut atunci cînd am stat pe platou.

— Nici cătarea puştii nu l-a văzut la timp.

— Şi crezi că vînătorul de vulturi ne era prieten? se agăţă Tino de speranţa că în pustietatea de piatră ar mai putea exista un suflet care să nu-i duşmănească. Poate l-ar ajuta să-l salveze pe Jerry, dacă într-adevăr, aşa cum crede vînătorul, a fost răpit. La comoară nici nu se mai gîndea acum.

— Prietenia nu se declară, se dovedeşte! replică vînătorul impersonal ca un proverb. Dar iată pe cineva care ne-ar putea da indicii preţioase. Fetiţo, ia hai la moşu!

Omul nu era bătrîn pentru a-şi spune singur „moşu” şi Tino încercă să şi-l imagineze cu barbă. Nu, n-ar semăna nici aşa cu vînătorul de vulturi, deşi toţi oamenii cu puşcă seamănă puţin între ei.

Fetiţa cu rochiţă decolorată rămasă prea scurtă îşi încheiase ocupaţiile grafice şi se juca acum cu nişte cioburi de oale sparte rămase după căruţele moţilor. Se apropie uitîndu-se mereu, nu la cel ce o strigase, ci la Tino.

— Una am pus-o, spuse ea mîndră de misiunea importantă

ce i se încredinţase.

— Şi celelate?

— Le-am ascuns, zîmbi ea cu o mică viclenie în ochi.

— Jerry unde e? îşi asumă el cercetările, negiijîndu-i pe vînător şi pe Nabu.

— A plecat eu camionul.

— Cine mai era în camion? interveni brusc vînătorul, că fata aproape se sperie.

— Un om. Era şoferul şi cu un om, găsi ea că n-a fost suficient de clară.

— Cum arăta?

— Aşa! Şi fetiţa arată spre gard unde faţa spînă, reprezentată printr-un cerc, rînjea spre ei.

19

Măgăruşul s-a familiarizat imediat cu stîna şi baciul susţinea că asta e un semn de înţelepciune pentru că el, Tino, deşi mai vechi, n-a reuşit performanţa. Umbla degajat printre oi, chiar cu o anumită afecţiune, nu se temea de berbeci, cîinii şi-i făcuse pe loc complici, ba uneori inspecta şi numeroasele vase de lemn şi de tuci din preajma focului în căutarea unui codru de mălai. Se vedea la o primă ochire că nu-i era urît, fără unul de seama lui, aşa cum îi era lui Tino fără Jerry, dar asta băiatul nu i-o mai spusese baciului pentru că acesta ar fi fost în stare să deschidă noi comparaţii care l-ar defavoriza.

Totul decurgea aici normal, dacă normal înseamnează a scoate oile la păşune, a le mulge, a face caş, a dormi buştean, a mînca şi a fuma cu pipa. Nu se întreprindea nimic din ce ar fi dorit Tino şi asta îl neliniştea pe măsură ce zilele treceau.

— Dacă tu, Nabu, sau tu, Tino, aflaţi ceva despre Jerry anunţaţi-mă imediat, spusese vînătorul atunci cînd se despărţisera de el la casa pădurarului. Nabu însă nu făcuse nimic în direcţia asta, e drept că lipsea zile întregi, dar nu se ştie pentru ce. Iar el ar fi făcut orice însă nu ştia cum.

Pînă la urmă, după îndelungate pregătiri psihologice, îşi adună tot curajul de care dispunea şi într-o dimineaţă, fără să anunţe nimic, o luă pe drumul ştiut spre fortăreaţă. Dacă aceasta era în mîinile spînului (el doar făcuse semnele pe ziduri şi aşezase fibula pe piatră, nu mai încăpea nici o îndoială), era posibil să-l fi închis pe Jerry acolo. Să fi trădat prietenul său cauza expediţiei şi să se fi aliat cu spînul părăsindu-l pe el spre a

descoperi comoara singur? Exclus. Să se fi asociat cu banditul pentru a-i smulge informaţii? Probabil. Atunci n-avea decît să facă joncţiunea pentru a ataca locul preţios din două părţi, învingîndu-i pe toţi ceilalţi adversari. Să fi fost într-adevăr răpit? Varianta cea mai posibilă şi cea mai înfricoşătoare totodată. În cazul acesta trebuia acţionat rapid, pentru a-l salva. În ce-l priveşte pe Nabu şi pe vînător, nici gînd n-avea să-i informeze dacă ar da de urma prietenului. Era convins că aceştia sînt în căutarea, comorii, iar pe ei nu-i foloseau decît ca pioni pentru prinderea echipei rivale. Profită de sentimentele lui faţă de Jerry ca să-l antreneze în căutarea acestuia, ceea ce pentru ei ar însemna prinderea spînului. S-aştepte ei mult şi bine!...

20

Vederea zidurilor sumbre în lumina istovitoare a amiezii îi produse fiori. Bătrînele lor taine se înmulţiseră acum cu încă una. Undeva, în tainiţele umede, poate zăcea nefericitul Jerry cu mîinile în fiare? Se apropie tiptil, ascultă încremenirea pereţilor şi, pe furiş, din boschet în boschet, lipindu-se de dărîmături, pătrunse pe ruina porţii.

Abia atinse dalele de piatră, acoperite de ierburi aspre şi muşchi, şi din străfunduri se revărsă înăbuşit, sugrumat, vaierul acela înfricoşător. Deşi cuprins de o frică uriaşă, ascultă atent, ba chiar provocă urletul bocănind în răstimpuri pe pietre. Încerca să desprindă din larma sinistră un glas cunoscut. Abia cînd se convinse că vocea lui Jerry, pe care-ar fi recunoscut-o dintr-o mie, nu-şi boltea ecoul printre zidurile răvăşite se hotărî, dezamăgit, să se întoarcă.

Tufele dese, însă, ce acopereau o hrubă din partea opusă a curţii interioare se mişcau agitate, deşi aci nu pătrundea nici o undă de vînt. Se îngropă în desişul apropiat făcîndu-se ghem şi aşteptă urmărind cu atenţia încordată gura năpădită de arbuşti a hrubei. Se ivi un cap bălai, apoi spatele unei cămăşi albe de cînepă. Cineva, sprijinindu-se în mîini de marginile gropii, încerca să iasă din pivniţă la suprafaţă. Abia cînd omul fu în întregime deasupra şi începu să-şi scuture îmbrăcămintea plină de moloz, Tino îl recunoscu pe Nabu.

Rămase neclintit, ţinîndu-l sub supraveghere. Acesta îşi roti privirea, întîrziindu-şi-o asupra cîte unui cotlon, bătu cu palmele în ziduri şi, în cele din urmă, după ce respiră adînc, strigă cît îl ţinură puterile:

— Heeei! Este cineva aici?

Nu răspunse decît ecoul vocii sale puternice, izbindu-se besmetic de zidurile sure, amestecat cu urletele reînnoite dedesubt.

Apoi, cu paşi rari, gînditori, plecă.

— Unde ai fost azi? nu se mai stăpîni Tino să nu-l întrebe la cină.

Nabu îl privi pieziş şi nu răspunse decît mult mai tîrziu.

— Am dus bătrînei lupoaice Altamura oaia promisă. Cred că e ultimul ei prînz. Dacă iese şi din iarna care vine, are de la mine un miel.

21

Se apropia sfîrşitul verii şi presimţirea aceasta nostalgică se strecura în munţi mai devreme decît oriunde. Aerul îşi pălea transparenţa de la o zi la alta, soarele nu-şi mai putea ascunde oboseala, cîte o pala de vînt aducea din prăpăstiile dosnice mirosul zăpezii de anul trecut. Încă era cald şi paloarea nu ajunsese din pămînt în frunze, dar sunetul tălăngilor nu mai păstra prospeţimea de acum cîteva săptămîni, se auzea stins, ca de foarte departe sau ca din adîncul unor ape. Se întîmpla ca, noaptea, cîinii să latre fără rost, înfioraţi de stelele care cădeau. După semeţia arborată în iunie, munţii se făceau blînzi asemenea urşilor foarte bătrîni, înainte de a deveni aspri aşa cum vor intra în iarnă. Într-o seară, una din ultimele seri copleşitor de înalte, luna apăru cu cearcăn şi în toate se simţi intrând umilinţa. Urma, în cîteva zile, pe nepregătite, să se dezlănţuie ploile, nişte ploi puternice şi repezi, care rup stînci şi scot arbori din rădăcini, posedate de patimă, lacome de masacre. Sînt ploile care te prind în munte. După care vine cu adevărat sfîrşitul, zilele calde de după aceea, cu văzduhul şters şi învins, puţine şi sfioase. Zilele dulci şi puţin aiurite, un fel de reîntoarcere a verii, plutind sub mari melancolii. Atunci, în scurta supravieţuire a acelor zile, turmele se desprind de înălţimi, trec peste plaiuri la vale ca nişte brume în peregrinare, şi merg mereu în căutarea locurilor joase cu toamne lungi şi îngăduitoare. În urma lor, asupra înaltelor spaţii goale se abat ploile sure, neştirbite şi reci, care nu se vor limpezi decît cîndva, nu peste mult, în ninsoare.

22

Soarele cădea pieziş prin uşa colibei. Era puţin după-amiază

şi oile păşteau liniştite în apropiere. Tolăniţi la umbră, baciul şi Nabu nu le priveau, le simţeau în preajmă, după clopote, după respirat şi după smuciturile ruperii ierbii transmise prin pămînt. Nu peste multe zile aveau să părăsească muntele, se cereau pregătiri îndelungate în vederea plecării, dar ei se dedau acelei leneviri care te cuprinde cînd ai mai mult de lucru. Sau se complăceau în a nu se gîndi la toamna apropiată, prelungindu-şi cu voluptate sentimentul că încă e vară şi-şi pot îngădui o şedere fără frămîntări şi fără perspectivă. Sau judecau că mai e ceva nedescurcat prin coclaurile tainice şi nu se pot decide asupra plecării înainte de a lămuri lucrurile.

Aşa interpreta Tino inactivitatea lor. În definitiv, rolul celor doi ciobani în conflictul generat de comoară nu era cu totul clar, dar participarea lor la acţiune era în afară de orice discuţie Se întrevedea limpede că vînătorul şi spînul sînt şefii a două formaţii inamice (dovadă — desele descărcări de armă declanşate de unul asupra celuilalt), dar relaţiile ciobanilor, în special ale lui Nabu, atît cu unul (de la care primea obiecte de valoare), cît şi cu celălalt (cu care chefuia şi se întîlnea la „Vila Milly”), aruncau asupra problemei un apreciabil con de umbră. Nu se ştie cu precizie în ce direcţie înclină interesul lor, dar se poate bănui că, într-un fel sau în altul, ei aşteaptă descoperirea tezaurului şi, probabil, sînt decişi să rămînă pe poziţii pînă la rezolvarea enigmei.

Poate asemenea gînduri îl şi bîntuiau pe Nabu atunci cînd îl întrebă, după o oră de tăcere, pe bătrîn:

— Cît crezi că mai ţine?

— Cinci zile, poate şase. Nu cred că ţine mai mult, răspunse baciul calculînd ceva în gînd.

— La ce te referi? întrebă Tino. Ce te interesează cît o să ţină?

— Timpul, zise Nabu arătînd spre văzduh. Întrebam cît o să rămînă aşa. Dacă mai ţine şase zile, chiar şi cinci, e bine. Nu crezi?

— Îţi aminteşti, Nabu, cînd am coborît noi la tîrg si am tras la casa pădurarului?

— Da, parcă-mi aduc aminte. Parcă era şi Jerry. săracul, cu noi.

— Sigur, era şi Jerry, prinse băiatul ironia. Dar nu despre asta era vorba. Spunea pădurarul că o să vină furtună pentru că

s-a scăldat solomonarul în iezer...

— O să vină, nu te teme! Scapă omul de multe, dar de furtună nu.

— Atunci solomonarul s-a apropiat de fereastră.

— Poate să aibă şi astfel de obiceiuri. După scaldă nu-i exclus, o ţinu Nabu pe acelaşi ton,

— Vînătorui care a tras după el spunea că a împuşcat odată un vultur neputînd nimeri pe cine ar fi vrut.

— Da, parcă aşa zicea. Un vultur inocent.

— Cel de la „Vila Milly” mărturisea că a tras de trei ori, ultima dată acolo, de la fereastra vilei. Se trăsese cu aceeaşi puşcă?

— Vezi tu, Tino, eu la adunare stau mai slab, înmulţirea, împărţirea şi celelalte le mai fac, dar la adunare mă încurc întotdeauna.

— Să lăsăm atunci aritmetica. Solomonarii sînt spîni?

Dar Nabu se ridică. Oile urcaseră pe pădure şi el o luă încet după ele să le îndrepte către izvor.

Baciul adormise şi Tino rămase singur şi trist. Era îndreptăţit, aşa cum sîntem şi noi îndreptăţiţi, să aştepte încheierea acestei povestiri. Dar, s-o recunoaştem, în timp ce noi o aşteptăm citind şi sărind rîndurile plictisitoare, soarta lui era mult mai vitregă şi dorinţa lui de a sfîrşi odată cu toate era mult mai justificată

La urma urmei era un copil şi pe deasupra bucureştean care nu fusese niciodată la munte. S-a împrietenit cu un coleg dintr-un oraş îndepărtat şi a te împrieteni cu cineva nu e niciodată o faptă rea. Prietenul lui i-a spus că oamenii vorbesc despre o comoară ascunsă în munte şi a descoperi comorile tăinuite nu e numai o obligaţie, ci şi ceva foarte pasionant. Au pornit amîndoi într-o expediţie mai mult decît ispititoare. (Aici Tino ocolea precizarea că au plecat fără ştirea părinţilor, pasaj care i-ar fi dărîmat tot edificiul cugetării.) Nici nu s-au înşelat prea mult, pentru că întîmplarea (sau instinctul lor fără greş) i-a adus în mijlocul unor indivizi care-şi trec unul altuia vase turnate din metale preţioase şi care se urmăresc în acelaşi timp, cu arma permanent încărcată. Cînd să se apropie, însă, de clipa triumfului, unul dintre ei dispare într-un chip ciudat, poate tragic, şi el, Tino, rămîne singur suspendat în vîrful muntelui, înconjurat de duşmani, obligat să-i suporte. Ba nici nu se ştie

dacă nu cumva captivitatea lui, fără să pară, e la fel de îngrozitoare ca aceea a lui Jerry. Adevărul e că se află în mîna acestor fantome suspecte care poate i-au şi pregătit, şi lui ca şi nenorocitului Jerry o surpriză îngrozitoare. Singurul suflet care pare a nutri sentimente umane faţă de copii şi a încerca să protejeze vîrsta fragedă e vînătorul de vulturi, care, însă, s-a făcut nevăzut cu multe capitole în urmă, dacă nu cumva a fost lichidat de cele două bande puse pe asasinate.

Ah, dacă vînătorul de vuituri ar trăi! Ah, dacă Jerry, printr-un miracol, ar fi dat de el, să vină amîndoi şi să-i scoată de aici...

23

În orăşel viaţa se scurgea liniştită, cam leneşă şi puţin miloasă, ca şi rîul Galbena. Aici ceasurile întîrziau de la un sfert la o jumătate de oră pe zi faţă de ceasurile din marile oraşe ale lumii. Adunate la un loc toate întîrzierile dintr-o zi, se realizau, una cu alta, cîteva ore bune. Performanţa fusese stabilită cu vreo trei ani în urmă, cînd într-o singură zi se înregistraseră în plus douăzeci şi şapte de ore şi treizeci şi cinci de minute. Aşa se face că aici zilele erau mult mai lungi decît în marile aglomerări urbane, iar zilele prea lungi, ca şi femeile din cale afară de înalte, sînt şi puţin triste. Tîrgul anual scosese orăşelul din ritmul său atît de dezlînat, dar ziua aceea se precipitase şi trecuse mult mai repede decît de obicei, iar acum străduţele prăfoase, casele fără etaj, cu pereţii cojiţi, gara aşteptînd mereu nici ea nu ştia ce în marginea liniei ferate — toate îşi reluaseră cu un fel de uşurare somnolenţa din totdeauna. Se lăsase peste acoperişurile scunde şi căldura ostoitoare, iar căldura dilată orele şi golul. Pe cîmpul de dincolo de linia ferată, care servea de stadion, echipa locală îşi desfăşura cu destulă încetineală antrenamentele şi puteai chiar aţipi pînă cînd mingea să ajungă de la unsprezece metri în braţele portarului.

Mişcarea se unduia greu, ca sub apă.

Liniştită era şi mama lui Jerry.

Primise o scrisoare prin care el o informa că se descurcă bine la mare şi că va mai rămîne şi seria următoare în tabără, deci să nu fie îngrijorată şi să nu-l aştepte. Era chiar mulţumită, cu tot dorul ce o încerca mai ales seara şi dimineaţa între şapte şi opt, că scapă încă un timp de năzbîtiile lui.

Într-o seară, însă, cînd se întorcea de la fabrica de marmeladă, unde lucra, poştaşul îi înmînă o scrisoare expediată

din Bucureşti, cu strada şi numărul ei pe adresa, dar destinată unui nume necunoscut, de care nu auzise niciodată. Convinsă că la mijloc e o greşeală, aşa cum se întîlnesc atîtea, chiar în scriptele administraţiei de la fabrica lor, i-o restitui factorului să facă ce ştie cu ea.

Peste vreo săptămînă primi un nou plic, de data aceasta adresat ei. „Vă mulţumesc, în primul rînd, dragă doamnă, citi ea, pentru amabilitatea ce aţi avut-o de a-mi găzdui băiatul, prilejuindu-i o vacanţă atît de plăcută. Mi-a scris că se simte foarte bine la dvs. şi că de pe acum se gîndeşte cu regret la clipa cînd va trebui să se despartă de fiul dvs. cu care s-a împrietenit atît de mult. M-am supărat doar că în trecere prin Bucureşti nu s-au oprit împreună la noi, măcar să le pregătesc ceva pentru drum. Vă rog foarte mult, scrieţi-mi dvs. dacă băiatul meu are nevoie de ceva să-i trimit. A plecat micuţul îmbrăcat cam uşor pentru mare, şi la dvs. poate e mai frig şi mi-e teamă să nu se îmbolnăvească. I-am scris şi lui, dar mi-a sosit scrisoarea înapoi, nu ştiu, erau plecaţi în vreo excursie? Cum de n-a primit-o? Certaţi-l dacă e rău şi spuneţi-i să-mi scrie, că altfel tată-său se supără şi nu ştiu ce i-o face cînd va sosi. Vă mulţumesc încă o dată, doamnă, şi vă rugăm să veniţi la noi cu întreaga familie. Poate vă faceţi un drum pentru cîteva zile cînd se întoarce băiatul, să nu călătorească singur”.

După alte lecturi repetate şi atente şi după faza de nedumerire care o ţinu pînă a două zi pe la prînz, mama lui Jerry răspunse doamnei de la Bucureşti că băieţii sunt încă la mare şi că pot veni amîndoi aici, dacă aşa s-au hotărît, dar pînă acum n-au sosit.

De aici urmă un încurcat schimb de mesaje, în cadrul căruia doamna de la Bucureşti afirma că nu-i adevărat ce i se aduce la cunoştinţa, doar a primit trei ilustrate de la copilul ei şi acelea nu pot fi falsuri pentru că-i cunoaşte scrisul. Pe măsură ce dialogul prin corespondenţă continua, devenea tot mai confuz, ambele femei recunoscînd în cele din urmă că nu mai înţeleg absolut nimic. Începură chiar să se învinuiască reciproc că îşi ascund ceva, că asta nu se face atunci cînd e vorba de propriul copil şi „dacă noi cei mari umblăm cu mîţa-n sac ce să mai aşteptăm de la ei”. Încrucişarea de scrisori se înteţi, poştaşii umblau înnebuniţi, uzîndu-şi într-un timp record bicicletele, iar preţul timbrelor submina îngrijorător bugetul celor două familii.

Fără a produce în vreun fel lumină, dimpotrivă, făcînd să crească tensiunea de ambele părţi, piesele acestea epistolare, ca şi jurnalul expediţiei, ne-au servit drept documente nepreţuite în reconstituirea faptelor cuprinse în povestirea noastră.

24

Hotărît lucru, trebuia să plece neîntîrziat! Dacă prezenţa lui Jerry îi insufla entuziasm, singurătatea din ce în ce mai apăsătoare în mijlocul munţilor îi topea şi ultimele rămăşiţe de curaj. La urma urmei, se apropiau ploile cînd, oricum ai lua-o, nu se mai poate întreprinde nimic. Urma apoi iarna, zăpezile ce vor cădea cu nemiluita, blocarea potecilor, viscolele urlătoare pline de lupi flămânzi. La vara viitoare, da! Va organiza o echipă formată din cei mai îndrăzneţi colegi şi vor pleca în căutarea lui Jerry. Şi nu se vor lăsa pînă nu vor da de el! În definitiv, descoperirea nici unei comori nu poate fi pusă mai presus de regăsirea celui mai bun prieten. Dar pînă atunci va trebui să aştepte cu răbdare, să elaboreze un plan mai bine chibzuit şi să-şi recruteze cu mare grijă viitorii colaboratori.

Dar chiar în momentul acesta va trebui să plece. Se apropie nu numai ploile, ci şi începutul cursurilor, ceea ce-l obligă cam tot pe atîta să se grăbească. O vagă presimţire îi aducea tot mai des în minte imaginile părinţilor, a surioarei, ale unchilor şi mătuşilor, verişorilor şi celorlalte neamuri în cercuri din ce în ce mai largi, după gradul de rudenie. Pe toţi şi-i închipuia îngrijoraţi şi nu vedea prea limpede cam cum va decurge întâlnirea cu ei. Cele cinci ilustrate trebuie să fi ajuns de mult la destinaţie şi, fără discuţie, se aşteaptă noi ştiri din partea lui.

Baciul intrase în pădure după lemne, se auzeau izbiturile securii tot mai îndepărtate. Nabu era dus cu oile. Singura fiinţă rămasă cu el la stînă era unul dintre cîini. Împrejurarea se înfăţişa cît se poate de favorabilă.

Tino îşi adună în grabă puţinele lucruri din care nu lipseau busola şi jurnalul şi ieşi în soarele îngăduitor al luminişului. Razele îi clipiră încurajator, agăţîndu-i-se de gene. Privi în jur pentru a se convinge încă o dată că e în deplină siguranţă, se întoarse şi se uită la dulău, îi făcu semne de bun rămas şi îi mulţumi în şoaptă pentru găzduire.

Şi porni.

Nu în jos, pe vechile drumuri cunoscute, care desigur, erau

cele mai scurte, dar pe care ar putea fi dibuit după ce i se va observa lipsa, ci spre apus.

În afara unei mari securităţi, avea încă un motiv să o apuce în direcţia aceasta. În ultimele zile, cînd tînjea şi-l încerca tot mai insistent gîndul plecării, cercetase cu luare aminte împrejurimile. Pe muchile stîncoase din apus văzuse în cîteva rînduri grupuri înşiruite, om după om, la distanţe egale, coborînd şi dispărînd printre pereţii de piatră. La început se speriase, crezînd că are de a face cu o armată îndeplinind cine ştie ce misiuni de luptă. Spiritul său de explorator înzestrat cu virtuţile unui erou de roman îi spuse însă în curînd că ciudaţii peregrini cocîrjaţi sub rucsacuri şi sprijiniţi în beţe nu pot fi decît turişti porniţi spre casele lor, aşa cum şi el avea de gînd s-o întindă spre a lui. Nu se poate ca printre ei să nu fie şi destui bucureşteni cu care n-avea decît să facă joncţiunea şi să-şi urmeze drumul împreună pînă la gara de Nord. O explicaţie a rătăcirii lui, singur prin aşa depărtări, nu e greu de găsit, de aci încolo totul decurgînd în cea mai nestingherită ordine.

E adevărat că de azi dimineaţă nu văzuse trecînd nici o singură siluetă, dar s-ar putea din clipă în clipă să apară şi indicat e ca el să se găsească acolo, în drumul lor.

Cînd se văzu la suficientă depărtare de stînă încît nu mai auzea securea baciului, îşi îngădui să rărească pasul şi, cu un sentiment de uşurare, ca scăpat dintr-o colivie, începu să cerceteze locul. Găsi fără greutate o potecă indicată de marcaje roşu cu albastru şi, fluierînd încet un vesel marş de vacanţă, o apucă pe ea la vale.

Aşteptările nu-i fură înşelate. După vreo oră de drum, într-o poieniţă, dădu peste o societate gălăgioasă. Vreo două familii cu copii, unii de vîrsta lui, alţii chiar mai mici, tocmai îşi încheiau popasul şi se pregăteau de drum. Pe jos erau răvăşite atîtea bagaje încît, după un calcul sumar, ar fi fost nevoie de o populaţie cam de trei ori mai numeroasă pentru a le putea deplasa. Dar într-un timp neînchipuit de scurt, într-o ordine aproape cazonă, totul fu ridicat şi caravana se urni formînd şirul într-o ordine, se vede, dinainte stabilită.

Cum şi copiii erau încărcaţi, Tino, care nu se simţea bine să meargă cu mîinile goale, se oferi să le ajute. După o redistribuire a calabalîcului ce revenea celor mici, lui i se repartiza cea mai mare parte din bagajul unei fetiţe pe care toţi

o strigau Olimpiada, mai înaltă dar mai subţire decît el, şi cîte ceva din inventarul celorlalţi. Se alese în total cu un rucsac, două termosuri, o pătură făcută sul, o legătură cu vase de aluminiu, o sacoşă plină cu costume de baie, plus alte cîteva legături cu un conţinut mai puţin definit. Greutatea îl făcu la primii paşi să se clatine, dar nu acesta fu amănuntul ce-l nemulţumi, ci existenţa acelor oale de aluminiu pe care era nevoit să le care. ,,Uite peste ce tezaur am dat, medita el. Batjocura batjocurilor!”

Lui, ca străin, i se oferi un loc mai la mijlocul coloanei. Nu-i întrebă de unde sînt, ca, la rîndul său, să nu fie interogat prea cu de-amănuntul. Explicaţiile fură sumare, deocamdată considerate de ambele părţi ca suficiente. De altfel, poteca îngustă neîngăduind decît mersul în şir, nu puteai nici călători cu cineva alături, nici să te priveşti în ochi, nici, în general, să discuţi mai mult decît trebuie. Situaţia aceasta îi convenea lui Tino de minune. Pînă la viitorul popas, cînd, prin compensaţie, vorbăriei i se va da drumul fără oprelişte, curiozitatea va scădea şi el va fi adoptat ca un component firesc al plutonului. Îi plăcea şi grupul care vorbea destul de repezit pentru a fi din sud, dacă nu chiar din Bucureşti, măcar din Ploieşti sau din Brăila.

Constatările acestea îl făcură pe Tino să uite amărăciunea produsă de nenorocitele oale de aluminiu.

Şi aşa coborîră într-o dulce armonie pînă cînd cineva aduse vorba de mîncare. Abia atunci îşi aduse şi Tino aminte că e foarte flămînd şi se gîndi că Nabu trebuie să fi apropiat oile de stînă unde baciu îl aşteaptă cu mămăliga clocotind în uriaşul ceaun.

25

Faptul că Tino cărase bagajele Olimpiadei determinase între ei o solidaritate secretă, resimţită de amîndoi încă din timpul drumului, deşi, pe potecă, erau despărţiţi de alţi doi turişti, un adult şi un copil, cel mai vîrstnic şi cel mai mic din grup. Aşa se întîmplă uneori ca între doi care au ceva comun să se intercaleze astfel de extreme. Ei păstraseră, însă, sentimentul, aşteptînd, fiecare, clipa cînd să-l poată verifica.

Prilejul se ivi imediat după masă, cînd colonia înghesuită în poieniţa cît o sufragerie de bloc decretă stare de odihnă. Olimpiada nu respectă ordinul şi coborî la pîrîiaşul ce bolborosea ceva mai la vale, printre pietre şi brusturi enormi. Tino o urmă

numaidecît.

Se înţelege că nu ştiau ce să-şi vorbească. Fata ar fi putut, de pildă, să nareze excursia lor prin munţi, dar se temu ca peripeţiile lor să nu-i pară lui Tino pure banalităţi şi el să vină cu altele mult mai grozave, ruşinînd-o. Acesta nu putea aspira nici măcar atît, călătoria lui avînd un caracter secret, asupra căruia nu se admiteau destăinuiri. Aşa se face că tăcură amîndoi, mărginindu-se să se joace în cascadele ce le făcea pîrîul.

— Uite o alună! exclamă Olimpiada după un timp, pescuind fructul din apă.

— Nu e alună, preciză Tino, după un studiu amănunţit, e o nucă.

— Nucă! rîse fata batjocoritor. De unde să fie nuci în vîrful muntelui? Asta e adusă de apă cine ştie de unde. Ai văzut nuci în vîrful muntelui?

— E nucă! decise Tino fără alt argument. S-ar putea s-o fi adus-o vreo veveriţă de jos din vale, şi s-o fi scăpat-o în pîrîu.

— Se poate ca veveriţa să-şi care hrana la aşa distanţă?

— Nu ştiu dacă se poate sau nu. Poate a rugat pe cineva să i-o care.

Olimpiada luă fraza drept o aluzie la bagajele ei, se supără şi nu mai spuse nimic.

— Încă o alună! Sau o nucă, zise ea din nou. Recuperară apoi încă una, şi tot aşa, la intervale, altele pînă se treziră cu şapte.

Cînd se convinseră că la atîta se rezumă tot transportul şi ocupaţia li se încheiase, trecură din nou la partea teoretică.

— Eu susţin, totuşi, spuse Olimpiada, că sînt alune. Şapte alune.

— Nuci, corectă Tino. Şapte nuci. Deocamdată am căzut de acord asupra numărului. Celelalte urmează. Deosebeşti sîmburele de alună de cel de nucă?

— Aoleu! protestă fata. Drept cine mă iei?

— Bine! Ducem cercetările cu un pas mai departe. Sacrificăm una de dragul adevărului. Eşti de acord?

— Pentru! votă ea. Tot nu le puteam împărţi. Aşa, una o mîncăm amîndoi, apoi trei îţi revin ţie şi trei mie.

— Nu e vorba de împărţit, ţi le dau ţie pe toate. Accepţi să disecăm una?

— Gata!

Tino sfărîmă una cu piatra. Înăuntru nu se găsea nici un sîmbure. Nuca era scobită şi în locul miezului avea o bucăţică de scoarţă de mesteacăn cît un timbru făcută sul. O desfăcu şi citi pe ea, scrijelite cu un vîrf ascuţit, patru litere: SOS J.

Băiatul se făcuse alb ca varul. Olimpiada îşi plimba privirea mirată de la faţa lui la nuca sfărîmată.

— Ce e asta?

Înainte de orice răspuns, Tino privi cu atenţie celelalte nuci. Toate erau scobite la fel şi prin gaura de la codiţă se vedea introdus în fiecare sulul de scoarţă.

— Nu e nimic, îşi reveni el. Se vede că cineva s-a jucat. Am o mare rugăminte pentru tine, Olimpiada, una singură. Dacă şi aşa sînt goale, tu n-ai ce face cu ele. Dă-mi toate nucile! Te rog foarte mult.

— Alunele, spuse Olimpiada. Nu mi-ai dovedit că sînt nuci.

— Alune, Olimpiada, alune. Sînt cele mai veritabile alune. Dă-mi-le mie!

În sufletul fetei îşi făcu din nou loc solidaritatea, neglijată pe perioada polemicii. Trebuia să i-o dovedească şi îi oferi lui Tino celelalte fructe întregi

— Şi mai am o rugăminte, ultima. Adu-mi tu, mai pe neobservate, lucrurile mele. Am uitat să vă spun. Dar drumul nostru era comun numai pînă aici. Eu trebuie s-o apuc în sus, pe pîrîul acesta, unde mă aşteaptă cineva. Eu sînt o fire sentimentală şi mi-i greu să mă despart de voi. O să le explici tu celorlalţi. Adu-mi numai lucrurile.

Olimpiada i le aduse.

— Te-au întrebat ceva? Ce le-ai spus?

— Nu. Mama cu nenea joacă table şi n-au observat. Tata cu ceilalţi au adormit.

— Mulţumesc, Olimpiada! Mulţumesc foarte mult! Îţi doresc numai zece în noul an şcolar.

— Cu bine! De fiecare dată cînd o să iau zece o să-mi amintesc de alune.

— De nuci, Olimpiada, de nuci! mai răspunse Tino care se depărtase, sărind de pe o piatră pe alta, în susul pîrîului îngust.

— De alune... Cum ai zis că te cheamă? Nu mi-ai spus cum te cheamă...

Dar Tino se pierduse de mult după stîncile sure, pline de muşchi şi de ferigi.

Bucuria îi era aşa de mare că un timp nici nu simţi frica. Firul de apă cobora vijelos printre pereţii de stîncă, se arunca de la înălţimi ameţitoare în cascade şi era foarte greu să urci împotriva lui. Scotea în acelaşi timp un vuiet asurzitor care, neavînd unde se împrăştia din cauza blocurilor de piatră, se consuma acolo, între stînci, în urlete disperate. N-apuca un val de zgomote să dispară, că altele se năpusteau asupra lui şi, tot aşa, creşteau la nesfîrşit, ameninţînd de la un timp să arunce muntele în aer. Soarele nu răzbătea pînă la asemenea adîncimi şi un fel de noapte umedă şi rece zăcea în fundul pîrîului, întinsă pe pietre împroşcate de stropi inimoşi, pe muşchi, pe ierburi stranii şi întunecate.

Un ademenea drum e în stare să dea fiori şi unuia obişnuit cu tainele muntelui. Pe Tino, însă, teama avea să-l cuprindă abia mai tîrziu. Deocamdată se bucura că e singur, că nu poate fi surprins de nimeni şi poate studia în voie mesajul transmis atît de ingenios în găoacea unei nuci.

„Deci, Jerry trăieşte! Oricît de îndepărtat ar fi izvorul acestui pîrîu, cu o asemenea viteză, o nucă, de sus pînă aici, nu poate face mai mult de cîteva ore. Poate chiar mai puţin de o oră. Cu alte cuvinte, în timp ce eu mă înfruptam din merindea alpiniştilor, în poieniţă, cel mai bun prieten al meu, aflat în captivitate, depunea în spuma pîrîuiui un text compus din patru litere care, însă, la un loc valorează mai mult decît un întreg roman: „SOS J: Salvaţi-mă, Jerry”.

Aşezat pe trunchiul unui fag doborît de furtună, drept ca lumînarea, Tino mai sparse trei nuci. Conţinutul apelului era acelaşi. Era inutil să le desfigureze şi pe celelalte. Mai bine le păstrează drept amintire a acestor zile glorioase, de lupta îndîrjită. Le vîrî în buzunar.

Începu să dîrdîie de frig şi totodată de frică.

Era clar că Jerry se găseşte închis, în stăpînirea spînului, undeva sus, de unde coboară pîrîul. Cum îl va scoate el de acolo era mai puţin clar.

Asta rămînea de văzut.

Îşi reluă urcuşul în contra apei şi, pe măsură ce înainta, devenea tot mai atent dacă nu cumva, prin vaierul pîrîului, distinge timbrul cunoscut al vocii lui Jerry.

Îngheţase de frig. Nu mai vedea nimic. Ştia că nu s-a

îndepărtat în apă numai după stropii cu care era blagoslovit din plin. Sus, în crăpătura îngustă, îngăduită de cele două coaste stîncoase, văzu cîteva stele. Mari, tinere. Aşa cum nu pot fi văzute niciodată la şes. „E şi firesc, deveni el ştiinţific. Mă aflu cu 2000 de metri mai aproape de ele.”

Îşi alese locul de dormit lîngă tulpina unui fag secular, cu spatele rezemat de muşchiul moale, care consimţi să se încălzească destul de repede. Deşi mereu preocupat de ce avea să urmeze, adormi. Aerul tare şi oboseala îşi făceau efectul. Nu avu coşmaruri, aşa cum se aştepta. Dimpotrivă, visă că e învelit într-un cojoc călduros, protector. De cîteva ori, în semitrezie, îl şi pipăi şi deduse că e destui de real. Muşchii copacului nu-i încălzeau decît spatele, cojocul îi era lăsat pe umeri, pe genunchii goi. Cînd visă că învelitoarea miţoasă îi e ridicată, se trezi, deduse că s-a făcut ziuă şi porni mai departe.

27

O, dacă Tino, după toate greutăţile prin care trecuse, ar fi fost scutit de această ultimă încercare mai îngrozitoare decît toate celelalte! Dacă noi i-am putea scuti pe cititori de parcurgerea paginilor ce urmează!

Calvarul era aproape încheiat. Cheile continui, săpate de apă în stîncă, se deschiseseră într-un fel de platou ceva mai accesibil. Era, oricum, soare în jur, locul mai drept şi în răstimpuri se iveau smocuri de iarbă.

Şi, dintr-o dată, un perete înalt, de netrecut, mai impunător decît oricare bloc de pe bulevardul Magheru! Se săpa în el un tunel îngust, negru ca o gură a infernului, atît de înalt cît să încapă un om puţin aplecat. De acolo năvăleau apele învolburate ale pîrîului.

Tino fusese atent pe tot parcursul drumului. Nu putea înainta prea repede din pricina piedicilor naturale şi avea tot răgazul să studieze împrejurimile, să deducă de unde ar fi putut Jerry să trimită tulburătoarea chemare. Nimic nu arăta că prin apropiere ar putea fi amplasată o închisoare: stînci goale după alte stînci goale... Abia aici, destinul îi întindea curse hotărîtoare. Undeva, în adîncul acestei peşteri macabre trebuia să zacă prietenul său, răpit şi ţinut într-o inumană întemniţare.

Fără lumină acolo nu se putea întreprinde nimic. Tino adună scoarţă de mesteacăn uscat, aşa cum văzuse că fac şi ciobanii de la stîna care-i găzduise, îşi confecţiona un fel de

torţă şi-i dădu foc cu chibritul. Aşa, cu feştila aprinsă, intră pe gura peşterii. Era, intrarea aceea, un arc de triumf, sau poarta sumbră a unei închisori de unde nu mai avea să iasă niciodată?

Intrarea era atît de strîmtă, încît sulul de scoarţă răspîndea o suficientă lumină în jur. Pereţi negri, neatinşi de lumina zilei de la facerea lumii, de pe care apa picura necontenit. Jos, şuvoiul de apă se chinuia să iasă la lumină. Mai departe, tunelul care părea să nu aibă sfîrşit.

Merse aşa un timp, cu atenţia crescută pînă la epuizare.

Cît să fi mers? Nu-şi dădea seama. Aceiaşi pereţi negri, apa zvîcnindu-i lîngă picioare, o îngustă cărare săpată în piatră, alături de valurile pîrîului. Torţa săpa cu greu în întuneric, dezvăluind noi porţiuni monstruoase care se repetau.

Deodată, tunelul se lărgi. Se căsca o peşteră vastă, ale cărei extremităţi era greu să le poţi cuprinde cu privirea. Flacăra pîlpîitoare făcea eforturi disperate să arunce unde palide de lumină pe pereţii îndepărtaţi, diformi. Apa nu mai era aici un simplu pîrîu, ci se desfăta într-un lac afund. Nu mai era, pe alături, nici un loc de trecere. Lacul cuprindea întreaga încăpere. Tino aplecă torţa să-i evalueze adîncimea. Avea pe puţin zece sau cincisprezece metri. Era imposibil de mers mai departe.

Lumina slabă se lupta cu întunericul, căuta să-l destrame. Dincolo de lac, se deschidea o nouă platformă de piatră. Acolo, printre umbre, parcă se distingea o siluetă.

— Hei, cine e acolo? strigă Tino.

Nici nu ştiu de unde şi-a adunat atîta curaj. Făptura vagă se apropie de marginea opusă a lacului subpămîntean.

— Cine e acolo? Eu sînt, Tino! strigă băiatul din nou.

— Tu eşti, Tino? auzi un ecou zbătîndu-se printre stînci. Lăudaţi să fie zeii protectori! Ai sosit la timp.

— Cine eşti? vru să se documenteze Tino.

— Jerry! Ce dracu, nu mă vezi? Ai sosit tocmai la timp. Te-aş îmbrăţişa, iubite prietene, dar nu pot din cauza acestei ape spurcate. Tu, însă, poţi. E acolo un fel de luntre. Urcă-te în ea şi vino încoace. Sîntem salvaţi! Ce am să-ţi spun te va ului.

— Bravo, Jerry! Trăieşti? Sînt uluit de pe acum. Ce faci?

— Scobesc nuci. Adică nu mai scobesc din moment ce eşti aici. Trimiteam mesaje, dar acum încetez, nu mai au nici un rost.

— Le-am primit, şi de aceea m-am înfăţişat, făcu Tino pe

eliberatorul. Ai procedat foarte inteligent. Cum dracu ţi-a trecut prin cap?

— Spînul ăsta n-are alte provizii mai uşoare decît apa. Are totuşi nuci. În rest, vase de argint şi de aur. Alea se scufundă, nu poţi trimite prin ele nici o scrisorică.

— Încă o dată bravo, Jerry! Vin acum şi te scot Unde zici că e luntrea?

— Acolo, lîngă peretele din stînga. Cît timp e spînul aici nu pot pleca, mă terorizează. Cînd pleacă, lasă luntrea dincolo. De aceea am lansat nucile la apă. Bănuiam că vei da de ele. În zece minute sîntem afară, la soare.

Tino descoperi luntrea. Înainte de a se urca în ea, mai măsură o dată, din ochi, adîncimea apei. Era limpede şi se vedea pînă la fund.

Se cutremură.

Pe fundul peşterii, sub apă, îşi arătau spectrul alb-verzui o sumedenie de oase. Cranii de cal, schelete de om şi alte ciolane nedefinite se desfătau în adînc. Se vede că şi alţii au încercat să pătrundă aici şi iată ce i-a aşteptat. Au putrezit eu toţii în apa limpede şi neagră, subpâmînteană!

O groază tremurătoare se ridică din adînc înspre Tino. Acolo, deci, avea să zacă şi scundul lui schelet şi alţi temerari, care se vor avînta să-l salveze pe Jerry, se vor cutremura la vederea lui. „Lansează, Jerry, alte nuci, mai anunţă-i şi pe alţii unde eşti, că eu nu voi răzbi pînă la tine, gîndi. Vei avea fericirea să mă ai alături, aproape, să-mi contempli sistemul osos: craniu, braţ, antebraţ, femur, falange, falangele şi falangele... Asta se va alege din vechiul tău prieten. Dar, prietenia ne obligă să încercăm, să facem totul. Înainte!”

Se aruncă în luntrea grosolană, cioplită dintr-un trunchi de mesteacăn. Apucă sa-l mai vadă pe Jerry, în marginea cealaltă a lacului, jubilînd, sărînd în sus şi bătînd din palme. Întinse mîna să apuce vîsla. Atunci... Exact atunci, nu mai devreme şi nu mai tîrziu... Îşi simţi braţul strîns mai cumplit decît într-o cătuşă.

— A, dumneata îmi erai! auzi o voce hîrşîită, pe care n-o cunoştea. Bucureşteanul! Bine că ai venit, te aşteptam...

Fusese imobilizat. Vîslele începură să forfotească împinse de altcineva şi luntrea se desprinse de stîncă.

Mai ţinea încă, în stînga, sulul de scoarţă şi văzu dincolo pe Jerry încremenit de groază.

Abia atunci se întoarse. Spînul era în luntre, la spatele lui, îl ţinea imobilizat între genunchi şi vîslea de zor, cu o neascunsă satisfacţie.

— Ce mă miră e naivitatea voastră, auzi vocea de rîşniţă la spatele lui. Adică nici nu mă miră, mă aşteptam să fie aşa. Ce, crezi că eu nu ştiu că nucile pot fi duse de apă? L-am lăsat să-şi facă jocul. Ştiam că, tu sau altul, veţi veni. Nu mă puteam prinde altfel mai sigur decît aşa. Aştept de o săptămînă la gura peşterii şi văd că nu m-am înşelat.

Glasul lui trăda o satisfacţie fără margini.

Tino înţelese că totul e pierdut. Că şi Jerry şi el se află de acum în captivitate. Că acesta e sfîrşitul povestirii. Că alte mesaje nu vor mai putea fi trimise, în nici un chip. Acest monstru chel admisese o comunicare a lui Jerry cu exteriorul numai pentru a prinde întreaga echipă. Şi, din păcate, echipa nu era formată decît din doi eroi care acum erau, amîndoi, la cheremul lui Nu mai puteau aştepta nici un ajutor, din nici o parte.

Vîslele lipăiau ritmic în apa rece. poate că îngheţată. Zgomotul lor îl apropia, lovitură cu lovitură, de un jalnic sfîrşit. Înţelegea, pe măsură ce înaintau pe suprafaţa lacului întunecat, raţiunea acestui final lipsit de glorie.

Spînul înţelesese că e urmărit. Văzuse în ei pe adversarii de care avea să se teamă. Îl răpise pe Jerry din tîrgul de vite. Profitase, laşul, de faptul că Jerry fiind din oraş nu poate nici fugi, nici striga după ajutor. Îl răpise în modul cel mai ticălos şi-l ţinea de atîta timp ferit de lumina soarelui şi de orice contact cu oamenii. Nu se mulţumise cu atît, îl aştepta şi pe el. L-a lăsat pe Jerry să-şi trimită chemarea disperată pentru a-l prinde şi pe el, pe Tino, în capcană. Acum şi-a realizat visul. Îi va arunca pe amîndoi în apa rece ca gheaţa, să-şi îmbogăţească colecţia de schelete din peşteră. Pe Jerry nu l-a suprimat, nu de altceva, numai să-l folosească drept nadă pentru a i-l alătura şi pe Tino. Ce va urma are mult mai puţină importanţă. Va rămîne spînul în stăpînirea comorii? I-o vor smulge vînătorul şi Nabu? E acelaşi lucru. Destul că ei doi s-au prapădit jertfindu-se pentru o idee la capătul căreia n-au ajuns. Şi de acum nu mai au cum să ajungă. Soarta lor e pecetluită.

Aproape se liniştise. Văzîndu-şi cu claritate sfîrşitul, nu mai avea ce spera. Îl apuca numai jalea cînd, aruncîndu-şi ochii spre

Jerry, îl vedea sfărîmat de deznădejde, distrus. Şi luntrea se apropia de el implacabil. Măcar sfîrşesc împreună, le e dat să fie jertfiţi ca doi nedespărţiţi prieteni, deodată, în acelaşi chip.

Luntrea înainta.

Mai avea doar cîţiva metri, cîteva lovituri de vîslă şi va ajunge la sfîrşitul sfîrşitului.

28

Sfîrşitul însă nu vine dintr-o dată.

Spînul avea în peştera lui tot felul de ustensile. Zdrăngăni mult, întoarse felurite obiecte metalice, scotoci, pînă dete de nişte lanţuri. Le aduse, cu un rînjet de satisfacţie, puse braţele celor doi în nişte cătuşe grele şi-i înlănţui.

Apoi dispăru în fundul peşterii unde lipsi mai mult timp.

Jerry căută mîna lui Tino şi vru să i-o strîngă. Lanţurile se izbiră unul de altul şi zdrăngăniră sinistru.

— Bine că te-am găsit, spuse Tino. Era înfiorător să se sfîrşească aşa, să nu ştim unul de altul.

— Puteam muri şi singur, răspunse Jerry sceptic. Poate că moartea în doi e mai plăcută, dar tot aia e.

— Să nu vorbim despre asta, spuse Tino. Asta tot o să se întîmple. Să profităm de ultimele clipe şi să vorbim de ceea ce n-o să se mai întîmple niciodată.

— Despre ce ai dori să auzi? Despre salvarea noastră? Despre mare?...

— Se vede că lîngă o apă ne-a fost dat să ne rostim jurămîntul şi tot lîngă o apă o şi sfîrşim. Apa aceasta va ajunge în mare, se va izbi de stîncile deasupra cărora am început expediţia noastră.

— Eşti romantic, şopti Jerry. Să ştii că nu ajută la nimic.

— Ştiu, zise Tino. De aceea zic să ne gîndim la altceva. Nu ajută nici aşa, nici aşa. De ce să murim disperaţi?

Tăcură un timp.

— Măcar am găsit ceea ce căutam? întrebă Tino. Nu va afla nimeni, dar aşa, pentru liniştea noastră, sîntem pe urmele comorii?

— Sîntem lîngă ea, zise Jerry. Peştera e plina de vase, statuete, bijuterii. Aur, argint, pietre preţioase. Rubinul e roşu, nu-i aşa? Sînt nenumărate rubine. Altele sînt verzi, altele albastre. Nici nu ştiu cum se numesc.

— Era o poezie: „Sus safire, jos smarald...” Sus e albastru,

jos e verde...

— Da. safire şi smaralde.

— O adevărată peşteră a comorilor! exclamă Tino încet.

— Am strigat de nenumărate ori „Sesam!” dar nu se deschide nici un munte să pot ieşi de aici.

— Spînul o fi avînd alte formule. Recunoaşte, totuşi, Jerry, că e mai uşor să murim amîndoi. Ar fi fost îngrozitor ca... numai tu...

— Recunosc că ar fi mai plăcut să nu murim de loc. Dar nu văd deocamdată cum...

Spînul se întoarse. Era întuneiic, nu se mai vedea nimic! Îl simţiră după păşitul şchiop, puţin hîrşîit. Aprinse o brichetă şi căută pe jos sulul de scoarţă cu care venise Tino. Îi dădu foc, ţinu deasupra lui o amforă strălucitoare, apoi i-o întinse lui Tino.

— Bine ai venit! îi spuse. Cred că asta căutai. Ia-o!

I-o vîrî între degete. Pe băiat metalul încălzit îl fripse şi scăpă vaza jos.

— Ţine-o tu, că eşti mai antrenat, i se adresă lui Jerry. În fiecare zi îţi ofer cîte una. Ia-o tu!

Amfora fierbinte îi arse degetele lui Jerry şi el îi dete drumul. Vasul căzu încă o dată sunînd pe piatră.

— Ei, dacă nu vă trebuie, dragii moşului, spuse rar spînul, acum că v-aţi întîlnit amîndoi, şi v-aţi şi încălzit, să mergem să facem o baie!

Îi împinse spre marginea lacului.

El mergea pe urma lor, îmbrîncindu-i. Ţinea torţa sus, deasupra capetelor.

Mai bine ar fi fost întuneric. Să nu se vadă absolut nimic. Să nu se vadă lacul întunecat, adînc, spre care erau împinşi.

O, cît de repede ajunseră! Ce scurt e drumul pînă la capăt!

Se opriră.

Spînul legănă torţa deasupra apelor. Jos, pe fund, scheletele ba se iveau, ba intrau în umbra. Parcă dansau în aşteptarea lor. Parcă jubilau că se vor înmulţi cu încă două. Tinere, proaspete...

Copiii închiseră ochii. Aşteptau înghiontirea din urmă.

— Heiii, rup! urlă spînul cu vocea lui hodorogită.

Dar comanda funestă parcă se dereglase. În loc să acţioneze asupra lor, răspunse în altă parte. Cu cîţiva paşi mai

în faţă, la suprafaţa apoi.

Nişte lipăituri puternice răsunară, apa împroşca în toate părţile.

Ca la un concurs de nataţie, doi înotători se apropiau în viteză, luîndu-se parcă la întrecere. În cîteva secunde, fulgerător, bărbaţii fură la picioarele lor.

Un pistol se descurcă, făcînd peştera să se cutremure. Nici nu observaseră că pumnul spînului care-i înghiontise spre lac strângea în încleştarea lui o armă.

Fusese însă prea tîrziu. O mînă puternică, săltată din apă, înşfăcase braţul spînului la timp. Pistolul trăsese aiurea, spre cine ştie ce cotlon al peşterii, zdrumicînd pe undeva fărîme mici de piatră. O altă mînă; la fel de viguroasă, intrase în stăpinirea torţei.

Se produse o învălmăşeală cruntă. Cînd bustul unuia dintre înotători era ieşit din apă, gata să se ridice pe malul de piatră, spînul, care acum, dezarmat, dădea dovadă de o energie nebănuită. Îl izbi cu piciorul trimiţîndu-l înapoi în adîncul întunecat. Celălalt reuşise să se caţere mai pe la margine, prinzîndu-se de colţii de stîncă şi, cu torţa ridicată deasupra capului, se aruncă asupra inamicului scoţînd un strigăt fioros. Cel atacat cunoştea, însă, nişte reguli de luptă. Îşi potrivi capul chilug în burta atacatorului, răsturnîndu-l fără dificultate pe spate. Torţa sări cine ştie unde şi pîlpîi gata să se stingă. Jerry şi Tino nu stăteau, bineînţeles, impasibili, în clipele scurte ce se succedaseră ca o avalanşă se repeziseră şi ei asupra spînului, dar lanţul cu care erau legaţi mai mult îi încurca. Se trăgeau, nici ei nu ştiau cum, unul pe altul ba într-o parte, ba în alta. Pînă la urmă, în vacarm, se treziră cu spînul între ei, cu lanţul înfăşurat în jurul gîtului acestuia. Dădea omul din mîini şi din picioare, dar lanţul îl sugruma cu fiecare mişcare mai mult.

Încleştarea fusese atît de rapidă, atît de neaşteptată că, odată consumată, locul nu i-l luă decît o tăcere profundă. Cîteva clipe se înstăpîni o tăcere copleşitoare, tulburată doar de gîfîituri obosite.

Apoi izbucni un rîs dezlănţuit. Cineva rîdea în voie, răsunător, în peştera neobişnuită să fie tratată cu astfel de ecouri.

— Nabu! strigară băieţii aproape în acelaşi glas.

Nabu rîdea. Se ridicase de jos şi învîrtea torţa în rotiri largi,

cum ar da drumul unui tren de marfă într-o haltă mică, necunoscută. Rotea torţa aprinsă şi rîdea.

Vînătorul juca în mînă pistolul spînului, amorf, inofensiv. Arma de vînătoare îi stătea liniştită la spate.

— Numărul 16, îi şopti Jerry lui Tino. Arma care s-a descărcat, din păcate în fulgii unui vultur.

Cătuşele de pe mîinile copiilor căzură. Imobilizat, spînul fu nevoit să le accepte drept brăţări la încheieturile mîinilor lui.

Mai urmă un episod aproape comic.

În timp ce copiii îşi simţeau mîinile libere şi executau cu ele exerciţii de gimnastică spre a se convinge că nu-i mai stinghereşte nimic, iar spînul se afla pus în lanţuri, în timp ce vînătorul şi Nabu studiau rezistenţa plutei planificînd evacuarea, spînul se aruncă cu capul în jos în apă. Nabu îl apucă de un picior şi vînătorul de altul.

—Nici aşa! zise vînătorul. Vrei s-o sfîrşeşti chiar atît de romantic? Mai rămîi cu noi că avem nevoie de mutra ta imposibilă.

Îl traseră pe pragul de stînci şi Nabu îl apucă de lanţ, spre a nu mai face imprudenţe. Apa se scurgea din hainele soioase ale spînului în lac.

— Vii cu mine. Nabu, decretă vînătorul. Îl luăm cu noi pe dumnealui în luntre şi-l transportăm dincolo. Tu rămîi cu el la ieşire, să nu-i mai ardă de baie, iar eu mă întorc după copii. Dar, mai întîi, să-i vizităm gospodăria!

Întreg convoiul se adînci spre fundul peşterii. Torţa dezvelea din întuneric cotloanele fioroase ale hrubei.

Merseră aşa un timp.

Deodată, rămaseră cu toţii uluiţi. Se aflau în faţa unui ungher scobit mult în peretele stîng. Lumina pîlpîitoare făcea să scînteieze obiectele ascunse, îngrămădite ca-ntr-un bazar. Vase antice şi medievale, din aur şi argint, încrustate şi netede, zăceau de-a valma. Bijuterii, paftale şi brăţări, cercei şi coroane, cingători şi sceptre, încrustate cu pietre preţioase de toate culorile îşi ţipau scînteierile insinuant.

— Toată peştera lui Ali-Baba, spuse Nabu. Bandiţii-s mai puţin de patruzeci, nu-i decît unul, dar tot aia e.

În tăcere, se retraseră spre ieşire, spre luntrea care-i aştepta.

Dîrdîiau cu toţii de frig. Peştera era rece, emoţiile prin care trecuseră îi consumaseră destul şi acum tremurau cu toţii, care mai de care: copiii, că erau mai puţin rezistenţi şi se înfricoşaseră mai tare, cei doi bărbaţi din cauza veşmintelor ude cu care traversaseră lacul înot. Singur spînul tremura mai altfel decît ceilalţi: de frică. Din agresiv devenise jalnic şi spaima îl scutura atît de tare că lanţul ce-i încleşta mîinile zăngănea necontenit.

Sperau cu toţii că, odată ieşiţi la lumina soarelui, se vor dezmorţi.

Afară, însă, era aproape la fel de frig. În timpul bătăliei plouase, o ploaie scurtă, dar care transformase muntele într-un gheţar. Pe tufele scunde străluceau stropi mari de apă. Aproape se vedea răcoarea urcînd vineţie, în valuri, din văi spre piscurile goale.

Convoiul, tremurînd din ce în ce mai viguros, era aproape umoristic. Spînul, înzorzonat cum era cu lanţurile, părea un fel de împărat, iar ceilalţi doar nişte însoţitori ai lui, fericiţi că se găsesc atît de aproape de el.

— Trebuie să facem un foc undeva, zise Nabu. O gripă tocmai acum ar fi cu totul nerecomandabilă, cînd activitatea abia începe. Trebuie să rezolvăm cu asta (şi arătă spre personajul din lanţuri), apoi, peştera. Ce inventar e de făcut acolo...

— Sigur, trebuie să ne uscam undeva, spuse vînătorul. E foarte aproape un adăpost. Un soi de cabană improvizată. Un punct de pîndă. În zece minute sîntem acolo.

Se instalară, în mai puţin de zece minute, într-o construcţie de lemn, netencuită. Aprinseră repede un foc, se aşezară în jurul vetrei, cu spînul lîngă ei, iar Nabu se duse pe afară să caute lemne uscate.

— Ei, să începem povestirea, propuse vînătorul. Jerry, spune tu mai întîi cum ai ajuns în cea mai păcătoasă hrubă din cîte mi-a fost dat să văd.

— Cum să ajung?... M-am înfiinţat în camionul cu care era afurisitul, să-l pîndesc. Nici n-am apucat să mă reculeg, că maşina a pornit. Nu pot încă să-mi dau seama dacă el ştia că sînt acolo, sau a plecat întîmplător...

— Am ştiut foarte bine, preciza spînul cu vocea sa

hodorogită. Asta şi aşteptam. Îmi convenea de minune.

— Bravo, spînule! exclamă vînătorul. Ne ajuţi la reconstituire... Şi tu, Jerry, ce ai făcut?

— N-am mai făcut nimic. Am fost transformat în prizonier si am ajuns aici, unde m-aţi găsit. M-a terorizat dumnealui... dar despre asta să vorbim altădată. Eram sigur că nu mai văd soarele în veci...

— Dar, încă n-am făcut prezentările, o luă vînătorul metodic. Să începem cu dînsul, că-l văd mai zgribulit. Dacă i-am cere-o, nu ne-ar spune o iotă, de aceea îmi iau eu sarcina de a-l recomanda.

Vînătorul se aşeză mai comod pe un butuc de brad, rupse o bucată de ziar şi-şi răsuci o ţigară.

— Aici nu ne putem aproviziona prea uşor, explică el, văzînd că băieţii îi studiază ţigarea cu un interes deosebit. Ne procurăm o cantitate bună de tutun, hîrtie şi... ne descurcăm. Prefer, bineînţeles, ţigările de-a gata, dar, cînd ni se termină...

— Nu, ne uitam doar aşa... îngăimă Tino.

— Spuneţi drept, vă uitaţi pentru că în fortăreaţă v-aţi întîlnit cu astfel de ţigări... Vînătorul de vulturi avea aceleaşi obiceiuri.

— Avea o barbă fioroasă, săriră copiii, dar, altfel, credem că era de partea noastră.

— Eram nebărbierit atunci... Nu chiar atît de fioros cum vi s-a părut vouă, dar eraţi speriaţi, treziţi din somn... Explicabil. Am rîs de m-am potopit văzîndu-mi mutra în jurnalul vostru. Care m-a desenat?

— Tino, veni Jerry cu demascarea, după ce se codiră amîndoi un timp.

— Mi-aţi făcut nişte picioare enorme. Mă rog, aşa cum le-aţi văzut de jos, le ţineam spînzurate deasupra voastră, cum stăteam în spărtura zidului. Dar ne-am îndepărtat de subiect şi am uitat să vi-l prezint pe dumnealui... Canalia asta a fost la vremea lui custode la un muzeu. Spre sfîrşitul războiului, în timpul unui bombardament, mai multe clădiri au fost distruse, între care şi depozitele muzeului şi chiar o aripă a clădirii principale. Mai multe persoane au pierit, unii nici n-au mai fost găsiţi. Au venit echipe de salvare şi, odată cu supravieţuitorii, au fost recuperate şi mare parte din piesele de muzeu: tablouri si alte obiecte. Eu eram copil, făceam parte dintr-o formaţie

voluntara care intervenea în asemenea împrejurări. Atunci căram lucrurile ameninţate de foc. Îţi vine să şi rîzi, dar duceam statuile romane cu targa, ca pe nişte răniţi vii. Erau amfore cu grîu carbonizat; le feream şi pe acelea de foc, să nu mai ardă o dată. Printre cei dispăruţi se număra şi excelenţa de colo, care a avut însă grijă să se facă pierdut împreună cu o mare zestre din averea muzeului. În condiţiile de atunci nu s-a putut stabili exact ce lipseşte, decît mult mai târziu. Părea însă exclus să mai poţi da de urma vreunui lucruşor. Hoţul dosise totul bine şi nu s-a mai arătat nici el. Un timp s-a crezut stăpîn pe o mare comoară şi şi-a făcut desigur planuri fabuloase. În vremuri tulburi i-ar fi mers de minune. Cum însă vremurile au obiceiul de a se limpezi, ca şi apa, a început să-l cutreiere neliniştea, teama. Dădea din colţ încolţ, acolo unde o fi stat ascuns. Nu mai putea scăpa mult timp nedescoperit. A cărat tot inventarul furat în munte. Într-un loc ce i se părea mai nedibuit. Cînd, cu ajutorul cui? — rămîne de stabilit. Ce o fi mocnit în capul lui e mai greu de dedus. O fugă, transportul clandestin al tezaurului peste hotare? Ceva cam în genul ăsta. Destul că posesor al unei averi inestimabile, era tot mai crîncen hărţuit de mizerie. Trăia ca o sălbăticiune hăituită, era încolţit de foame. S-a apucat de furat prin satele de sub munte, a început să cumpere de mîncare de la ciobani în schimbul cîte unui obiect preţios. Norocul nostru şi nenorocul lui a fost că unul dintre „clienţi” a ajuns să fie prietenul meu Nabu, care văd că nu mai vine cu lemnele şi focul e gata să se stingă. Nabu şi-a dat seama că la mijloc nu e lucru curat. Mi-a arătat un corn pentru praful de puşcă, adică mi l-a oferit, ştiindu-mă vînător. Catastrofa asta nu dădea de la început lucurile de metal, dar, neavînd încotro, a mai scos şi din acelea. Nabu îmi aducea tot ce primea de la el. Atunci mi-am dat seama că ipoteza mea nu e greşită, că mă găsesc pe drumul cel bun. Îl urmăream de peste zece ani. Nu-i dădusem de urmă, nici nu ştiam dacă mai trăieşte, dar bănuiam că trebuia să fi fugit undeva cu tot ce furase, într-o localitate nu se putea ascunde, am început să bat munţii. Cînd Nabu mi-a arătat primul vas, un pahar ceva mai mare decît un degetar, din argint aurit, s-a lămurit totul.,.

— Noi credeam că în cetate...

— Nu, acolo n-are nimic. Dormea din cînd în cînd, să fie mai aproape de satele pe unde acţiona, dar nu a ascuns nimic acolo.

Era uşor de descoperit. Acolo ţinea numai un cîine închis, singura vietate ce o cultiva în preajma lui, şi care l-ar fi părăsit dacă scăpa din beci. Exact, să nu uităm să scoatem bietul animal de sub dărîmăturile alea. I-l dăm lui Nabu, voi bănuiesc că n-aveţi ce face cu el.

— Îl iau eu acasă, se oferi Jerry.

— Eu l-aş duce, dar nu ştiu dacă e voie să transporţi cîini pe tren, interveni Tino.

— Vedem noi ce facem cu el. Uite-l şi pe Nabu. Ce faci, colega? Aduci un stînjen de lemne! Vrei să ne ţii toată iarna aici?

— Mi-e milă de oaspetele ăsta. se strîmbă ciobanul spre spîn, şi vreau să-i oferim condiţii cît mai optime. Mulţumit, maestre?

— Din cale-afară, se zborşi spînul. O să vă mulţumesc eu în curînd, n-aveţi grijă.

Se ferea de foc. Stătuse tot timpul atît de aproape de jar că lanţul i se înfierbintase şi-l ardea la încheieturile mîinilor Acum se aşezase cu spatele la vatră.

— Trebuie să explorăm şi Iezerul Bistrei, zise Nabu. Oamenii pe aici cred în solomonari. L-au văzut scăldîndu-se acolo, spurcînd apa, aş zice eu, şi trebuie să vedem dacă n-a ascuns şi pe acolo ceva.

— N-am ascuns nimic, declară spînul clar, cum ar declama. M-am scăldat, dar de ascuns n-am ascuns nimic. Mai duceţi-vă şi dracului cu presupunerile voastre!

— Asta o să vedem noi, zise vînătorul, dacă ai ascuns ceva sau nu. Ştiţi, noi puteam să-l prindem de mult, se adresă cu seriozitate copiilor, dar ne era teamă că nu aflăm ascunzătoarea. E încăpăţînaaat. Abia cu ajutorul vostru i-am dibuit bîrlogul.

— De asta ce părere ai, se adresă Tino vînătorului, întinzîndu-i ftbula.

— Aramă curată, răspunse omul ce-şi ţinea arma cu două ţevi între genunchi. A vrut să vă inducă în eroare, ca şi cu corecturile de pe jurnal...

— Deci tu ai tras atunci, cînd cu furtul caietului... zise Jerry.

— Eu, fir-ar să fie, şi atunci, şi la casa pădurarului şi la „Vila Milly”. Nu vream să-l chiar găuresc, degeaba mă tot dăscălea Nabu, dar mă enerva, ceva nemaipomenit.

— Şi cum a ajuns jurnalul la tine?

— Asta-i poveste ceva mai lungă şi prefer să nu vă plictisesc deocamdată cu ea. V-am avertizat doar să vă feriţi de spîn, că-i al dracului. V-am pregătit locul de culcare, după cum v-am făcut şi focul în prima noapte. Era cam rece.

— Şi cojocul pe cînd urcam spre peşteră? întrebă Tino.

— Ţi l-a pus Nabu. Amîndoi te-am urmărit tot timpul drumului. Deduceam că ai dat de urma lui Jerry, din moment ce ai fugit. Eram siguri că n-o iei la sănătoasa fără motiv.

— Şi oasele? se cutremură Tino la amintirea scheletelor din lacul subteran.

— Erau nişte sărmane schelete, furate tot din muzeu, explică vînătorul. A vrut să sperie lumea, să nu pătrundă nimeni mai departe în peşteră. Şi-a şi găsit oamenii...

Odaia de bîrne luase un aspect familiar. Se încălzise, focul îşi urca limbile pînă aproape de grinzile negre. În jurul lui, pe suporturi improvizate, hainele ude ale lui Nabu şi ale vînătorului se uscau treptat. Grupul stătea strîns lîngă foc, alături de spîn care privea în pămînt, aruncînd doar din cînd în cînd uitături ameninţătoare spre ceilalţi, neputincioase în acelaşi timp.

— Prima etapă a căutărilor noastre s-a încheiat, conchise Nabu. Pe Jerry o să-l ducem în tîrg, şi-l scuzăm faţă de părinţi. Pe Tino n-o să-l putem însoţi pînă la Bucureşti, dar îi dăm şi lui o scrisoare, să-i îmblînzim familia. Aportul lor a fost, orice s-ar spune, substanţial în descoperirea comorii.

Copiii schimbară nişte priviri complice.

— Părerea noastră, spuse Jarry, e să desenăm triunghiul roşu pe harta expediţiei. Propun ca vînătorul să traseze prima latură...

— Ba Nabu, se apără vînătorul. La el au ajuns primele piese din tezaur.

— Ba ei, zise Nabu, zgîndărind jarul. Ei au descoperit ascunzătoarea.

Copiii n-avură încotro şi traseră fiecare cîte o linie, acolo unde, pe hartă, s-ar fi găsit peştera. Dădură caietul mai departe şi vînătorul mai trase o linie, iar Nabu alta.

— Triunghiul a ieşit pătrat, constată ciobanul, dar n-are a face. Important e că înăuntrul lui închide locul comorii.

— Corect? întrebă vînătorul pe spîn, vîrîndu-i pagina sub ochi.

— Blestemaţilor! urlă acesta. Şi ridică braţele spre pod,

scuturînd lanţurile într-un zdrăngănit amarnic.

EPILOG

Trenul gonea, cu o oarecare precauţie. Era noapte adîncă, de început de toamnă. Defileul Jiului îşi expunea, cu o uşoară emmfază, viaductele, tunelurile dese, cotiturile lui stîncoase fără de sfîrşit. Undeva, jos, la mare adîncime, se ghicea apa alergînd în aceeaşi direcţie.

Călătorii din compartiment, după ce tăcuseră un timp, studiindu-se indiscret, începeau să înfiripe discuţii, să se familiarizeze unii cu alţii. Fiecare raporta celorlalţi unde a fost, ce a căutat acolo şi încotro merge. În afară de Tino, mai erau trei turişti care se întorceau din Retezat, două femei cu o fetiţă din Oltenia, care fuseseră la Petroşani şi se întorceau acasă şi un ceferist ce avea niscai treburi la Bucureşti. Tino, spre a scăpa de explicaţii, se chinuia să adoarmă.

Tocmai se gîndea la Jerry. Figura spălăcită a prietenului îi apărea mai reliefată decît atunci cînd o privea în realitate. El acum e acasă, între ai săi, poate a trecut şi peste momentul dificil al lămuririlor, a adormit sau stă şi el şi se gîndeşte la vînâtor, la Nabu, la spîn şi, desigur, la el, la Tino.

Ţinea ochii abia mijiţi, opriţi absent pe ziarul ce-l frunzărea ceferistul, aşezat pe banca din faţă.

Adormise? Visa? I se păru că pe pagina pestriţă, vărgată de titluri mari, zăreşte o clipă figura lui Jerry. Ba parcă era şi a lui alături. Deschise ochii mari şi privi. Dar chiar atunci omul întoarse ziarul altfel, expunîndu-i un clişeu ce reprezenta Pietrele Doamnei.

— Extraordinar! exclamă imediat ceferistul. Ia uitaţi-vă! şi vîrî ziarul sub ochii excursioniştilor.

— „Doi elevi descoperă o comoară fabuloasă”, citi tare unul dintre aceştia. „O vacanţă neobişnuită...’’, parcurse mai departe subtitlurile reportajului, sărind deocamdată textul. „Urlete stranii în fortăreaţa pustie”... „Stîna cu vase de argint”... „Zi de tîrg cu o răpire misterioasă”... „Omul din umbră”... „Pe urmele spînului”... „Comoara din peştera scheletelor”.

— Ia să-i vedem pe eroi! se strînse tot grupul deasupra ziarului. Aştia-s, dom’le? Phii! Ia te uită la ei!

Pe spîn nu-l dă? „Vom reveni cu noi amănunte...” Aşa, da! Ca-n romane... Ar trebui să descrie totul în „Clubul temerarilor”...

Tino îşi acoperise faţa şi se prefăcea că doarme. Inima îi bătea cumplit. Era limpede că nu va mai aţipi o secundă. Cît o mai fi pînă la Bucureşti? Pe unde ne aflăm? Ei, vom ajunge noi... Iar în Gara de Nord, prima grijă va fi să alerge spre chioşcul de ziare.

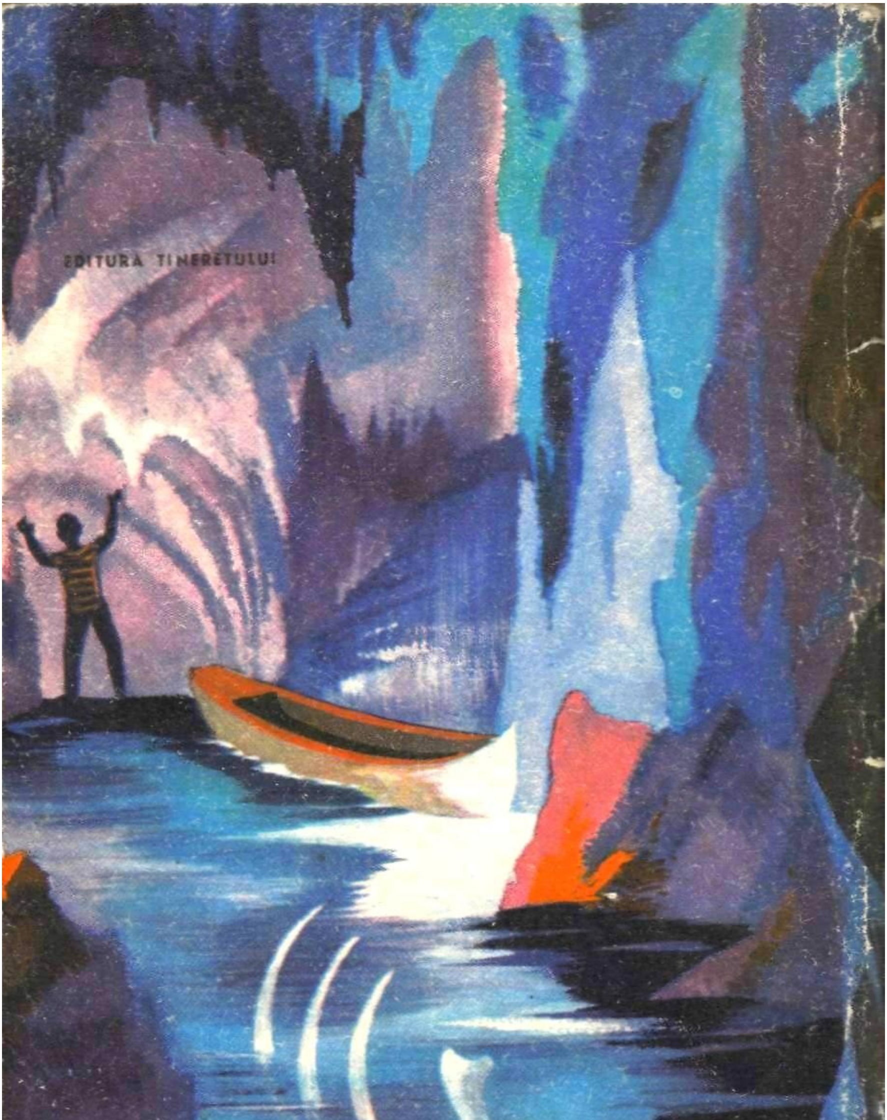
EDITURA TINERETULUI
Lei 1,50